

[Hartvig Frisch.]

4 Mill. Kr., og Finansministeren har ligesom Statsministeren betonet, at det er Hensigten at gennemføre de store Arbejdsplaner uden nye Skatteudskrivninger. Særlig i Betragtning af den Depression, som i Løbet af 1938 med Udgangspunkt i Amerika er naaet til os, er det rigtigt og vigtigt, at Staten, trods stor ny Anlægsvirksomhed, viser denne Tilbageholdenhed. Til Gengæld bør det fremhæves, at det var lige saa vigtigt, at Staten i Opgangsaarene 1933—37 lagde Skatterne, hvor de kunde bæres. Det var interessant i denne Forbindelse at høre Finansministerens Opgørelse af den nøjagtige procentvise Stigning for Skatteindtægterne i Opgangsperioden: for Hovedstadens Vedkommende 23 pCt., for Provinsbyerne 24 pCt. og for Landkommunerne 44 pCt.

I den samme Periode 1933—37 viser Danmarks Kapitalbalance over for Udlandet en tilsvarende Bevægelse som Statens Gæld. Fra 1 546 Mill. Kr. ved Udgangen af 1933 er den passive Kapitalbalance over for Udlandet gaaet ned til 1 241 Mill. Kr., og denne Forbedring paa ca. 300 Mill. Kr. i vor Stilling bygger paa en Opgørelse, som kun gaar til Aaret 1937 medregnet. Dertil kommer, som bekendt, i Aar en stadig fortsat Stigning i vore udenlandske Tilgodehavender, der har ført til en ikke ubetydelig Valutareserve. At der nu til denne Vækst i det danske Samfunds Kapitalstyrke over for Udlandet ogsaa svarer en jævnt fordelt Vækst indadtil, ser man bedst ved at studere Sparekassernes Indlaanskapital. I hele Tyveaaret 1917—1937 er denne Indlaanskapital vokset fra 1 109 000 000 Kr. til 2 217 000 000 Kr., altsaa rundt regnet med 1,1 Milliard Kr. I 1931, før Krisen satte ind, var Sparekasseindskuddene naaet op til 2 178 000 000 Kr., i 1932—1933 sank Indskuddene ned til 2 161 000 000 Kr.; men saa begyndte derefter Opgangen, indtil vi har naaet de før omtalte 2 217 000 000 Kr. Naar nu alle disse gunstige Tal, som jeg naturligvis kun har kunnet føre op til 1937, sammenholdes med sidste Aars stigende Eksport til relativt gode Priser netop for Eksportvarerne, har man Grund til at føle en ikke ringe Stolthed over den Dydighed, hvormed vort Land som Helhed har arbejdet sig frem baade statsfinansielt og erhvervs-mæssigt.

Disse for Danmarks Økonomi gunstige Forhold vil man dog næppe kunne opdage ved at læse Oppositionens Presse. Ifølge den staar hele Landet paa Sammenbrudets

Rand. Det hedder herom i Venstres nye Program, som jo i Virkeligheden er et Valgmanifest, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere noget af:

„Den økonomiske Politik, der er ført af den nuværende Regering, har over for de foreliggende Opgaver lidt Skibbrud baade udadtil og indadtil, hvad den katastrofalt store og vedvarende Arbejdsløshed, de stadigt stigende Skattebyrder, den kunstigt opretholdte Dyrtdid og den tilstedeværende Kapitalmangel med tilsvarende høje Rentesafer er et uomtvisteligt Vidnesbyrd om.“

Af de her anførte grove Anklager er der, saa vidt jeg skønner, ikke noget, der vil blive staaende, naar Kendsgerningerne skal tale. Hvorfor taler Venstre saa højt om de høje Rentesafer? Under Ministeriet Neergaard 1920—24 var Diskontoen henholdsvis 6—6½—5½—6 og 7 pCt. Det var altsaa under Ministeriet Neergaard. Under Ministeriet Madsen-Mygdal laa Diskontoen paa 5 pCt. og endte paa 5½ pCt. Som bekendt er den høje Rentesafer, man fra det Parti nu angriber, en Diskonto paa 4 pCt.

Hvad angaar den tilstedeværende „Kapitalmangel“, har jeg allerede belyst Spørgsmaalet valutarisk, statsfinansielt og ud fra Sparernes Indlaanskonti. Hertil kan føjes en næsten overvældende Rigelighed i Bankernes Kontantbeholdninger. Sidste Opgørelse lød paa 207 Mill. Kr.

Hvad angaar Dyrtdiden, synes Venstre ikke at have bemærket Importvarernes Prisfald, heller ikke hele Rækken af Overførsler til Frilisten. Den kunstigt opretholdte Dyrtdid, der tales om, er maaske de til Landbrugets Fordel regulerede Priser?

Om de stadig stigende Skattebyrder er der talt. At Statsbudgettets Tal har maattet stige saavel ved Kronefaldet i 1933 som i Forhold til Befolkningstilvæksten gennem hele Perioden, er en Selvfølge. Men disse Tal kan ikke bruges som Udtryk for det saakaldte Skattetryk. Det er urigtigt — og ofte gendrevet —, at vi betaler særlig høje Skatter i Danmark, sammenlignet med andre Lande. Derimod har Lovgivningsmagten gennem de sidste Aars Virksomhed fordelt dette Tryk paa en retfærdigere Maade end tidligere.

Tilbage staar saa det Punkt, som man nok kan mærke, at hele Slaget skal slaas paa, nemlig Arbejdsløsheden. Her møder vi tilmed hele det gamle saakaldte borgerlige Samarbejde. De Konservative er virkelig ogsaa med i Kampen mod Regeringen paa Arbejdsløsheden. Ved et Møde forleden Dag i K. B.-Hallén hang der udbredt for